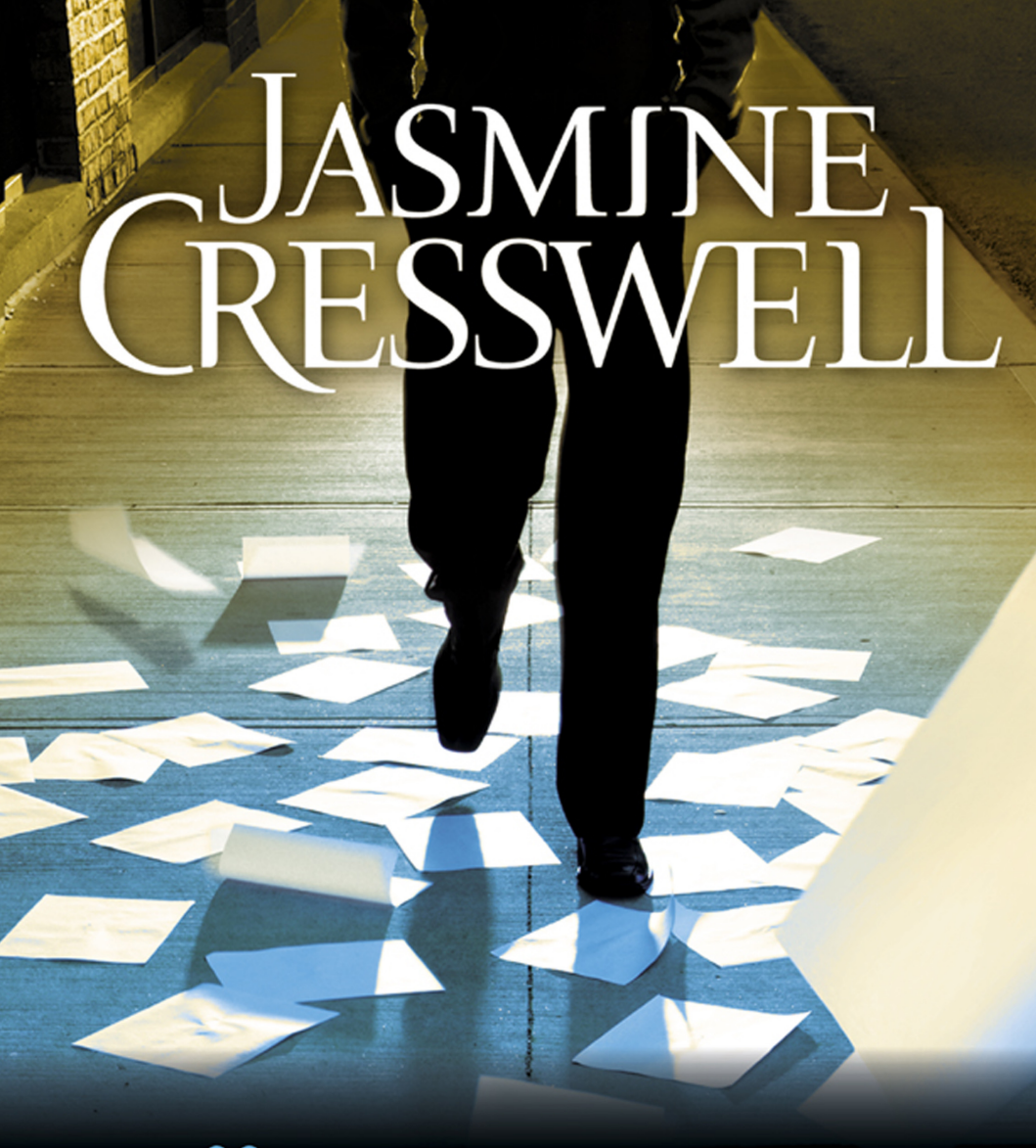

JASMINE CRESSWELL

KÄTTEMAKS

Mis on äraandja palk?

Esimene peatükk

3. oktoober 2007. Herdon, Virginia

Luke Savarini pistis suhu teise suutäie homaariravioole, veendumaks, et ei kiirustanud otsusega. Lastes maitsetel keelel seguneda, taipas mees, et tal oli algusest peale õigus olnud. Punega oli liialdatud ja raviioolidele kallatud kastmes oli liiga palju koort, mis varjutas kõik muud maitsed.

Luke'i õde Anna vaatas venna reageeringut ja naeratas virilalt. „Pole just kõige parem, eh? Minu vasikapraad on hea, kuid midagi erilist see pole. Kas tahad maitsta?"

„Usun sind selletagi." Luke pani kahvli käest ja lükkas taldriku peaaegu puutumatult eemale. Kuna suurem osa mehe elust möödus toidu keskel, hoidus ta söömast kõike, mida ta täiel rinnal ei nautinud. Luke'i piht ja maitsenäsad olid talle selle eest tänulikud.

„Miks sa nii peale käisid, et me siia tuleksime, Annie? Tavaliselt pole sa teisejärgulise itaalia toidu fänn."

„Selle restorani omanik on Bruno Savarini. Ta on meie nõbu või midagi sinnapoole. Bruno vanaisa ja meie vanavanaisa olid vennad."

Luke lõi silmad lakke. Kui õele olid tähtsad ka kõige kaugemad ja hapramad sugupuu harud, siis Luke'il oli tegemist isegi oma kuue venna- ja õelapse nimede ja sünnipäevade meelespidamisega.

Mees vaatas mõttes üle ülipika Savarinide nõbude nimekirja. „Hüva, tegin, mis suutsin, kuid nõbu Brunole ma kohta ei leidnud."

„Bruno on meie vanaonu Joe pojapoeg. Oled temaga igas teises pulmas kohtunud."

Luke naeratas. „Võimalik, aga see on peaaegu sama, nagu poleks me kunagi teineteist näinud. Kas sa suudad meenutada mõnda Savarinide pulma, kus poleks kohal vähemalt kahtsada sugulast, kes sebivad ringi ja laulavad kõigest kõrist „O Sole Miot"?"

Anna naeratas vastu, tunnistades nii taktitundeliselt, et vennal on õigus: kõiki Savarinide klanni peretähtpäevi iseloomustas rõõmsameelne rahvamass. „Bruno sai eelmisel kuul kuuekümne viie aastaseks. Ta on lühike ja jässakas, pruunide silmade, oliivikarva jume…"

Luke naeris. „See kitsendab tõesti otsitavate ringi. Lühike, jässakas, pruunide silmadega. Minu arvates sobib selle kirjeldusega üheksakümmend protsenti Savarinide meessugulastest."

Anna üritas näole karmi ilmet manada. „Tõsiasi, et oled meeter kaheksakümnesentimeetrine hallide silmadega ebard, ei anna sulle veel õigust nina püsti ajada. Tõin su siia põhjusel, et Bruno kavatseb pensionile jääda, niipea kui leiab restoranile ostja. Tal on äge artriit ja viimasel ajal käib ta restoranis harva. Sind üllataks, kui maitsev on toit nendel päevadel, kui ta siin viibib."

„Ei üllataks," vaidles Luke vastu. „Mäletad, ka mina olen kokk? Tean, kui suur vahe on toidul, kui köögis jagab käske inimene, kellel on toidutegemisele kätt."

„Restoran asub suurepärases kohas," jätkas Anna venna sõnadest välja tegemata. „Sisekujundus on maitsekas ja köök tõeline kunstiteos. Peale selle on Brunol küllaga ustavaid kliente. Vaata ringi. Saal on puupüsti täis. Kolmapäeva kohta on kaunis kõva sõna, eriti kui arvestada, et tulime hilja."

Selle asemel, et restoranis ringi vaadata, vaatas Luke pingsalt õde. „Oot-oot. Ilmselt olen täna aeglase taipamisega, sest sain alles nüüd aru, miks me siin oleme. Sa tahad, et ma selle koha ära ostaksin, eks?"

Anna punastas kergelt. „Oled kokk. Sul on mitu restorani. Bruno tahab pensionile jääda ja ta on meie nõbu. Minu arust on see igati sobiv kooslus."

Luke oleks hea meelega südamest ohanud. Anna läheduses esines seda kihu sageli. Õde oli särava mõistusega füüsik ja oma sõnutsi töötas ühes haridusministeeriumi allasutuses – väide, mida Luke uskus sama palju, kui et langustid kasvavad puu otsas. Ta armastas Annat kõigist oma neljast õest-vennast kõige rohkem, see tähendab, et väga. Aga kui Annale ei valmistanud stringiteooria ja kvantfüüsika põhimõtetest aru saamine vähimatki raskust, siis perekonnaäri rahaasjad käisid tal üle mõistuse.

Luke rüüpas lonksu punast veini ja kergitas õe poole klaasi. „Hindan su häid kavatsusi, Annie, aga ma ei saa kõikjal riigis restorane osta. Mäletad, ma elan Chicagos?"

"Kah mul asi! Kas sa pole märganud, et iga päev toimub Chicago ja Washingtoni vahel oma kolmkümmend lennureisi? Tuhat miili pole teab mis vahemaa."

Luke naeris südamest. „Sinu vaatevinklist võib see tõesti nii olla. Nii juhtub, kui töötad iga päev koos astronoomidega, kelle arvates Alfa Centauri asub piltlikult öeldes meie tagaõues. Mis see paar miljardit miili ikka ära ei ole?"

„Jätsid paar nulli ära," ütles Anna. „Mis aga tähtedesse puutub, siis on Alfa Centauri tõesti tagaõues."

„Hüva, just seda ma öelda tahtsingi, Annie. Miljard või mustmiljon kuulub sinu igapäevatöösse. Restoranipidajale on tuhat miili aga liiga kauge. Raudse kontrolli hoidmiseks, rääkimata kriisiolukordade lahendamisest, pean isiklikult kohal olema."

Anna ei andnud alla. „Aga sul juba on Chicagos kolm restorani. Korraga saad kohal olla ainult ühes. Sellegipoolest läheb kõigil kolmel hästi."

Luke pani mõttes sõrmed risti – ta oli oma restoranide suhtes ebausklik. „Sul on õigus. Luciano edu ületab ka mu pööraseimadki unistused. Aga üks põhjusi, miks mu restoranidel hästi läheb, on see, et nad kõik asuvad Chicagos. Ma elan seal." *Lisaks töötan juba praegu vähemalt kuuskümmend tundi nädalas.*

Anna ohkas. „Lootsin Washingtonis restoraniga meelitada sind mind sagedamini külastama. Tunnen sinust puudust, Luke – rohkem, kui ma seda endale tunnistada tahan, eriti kui arvestada, et ausalt öeldes olid lapsepõlves tüütu nagamann."

Luke kergitas kulmu. „Mina? Nagamann? Ajad mind mõne meie vennaga segi. Mõtled ehk Tomi? Tal oli potentsiaali nagamannide kõrgliigasse jõudmiseks."

Anna raputas pead. „Ei-ei. Ma ei eksi. Räägin sinust."

„Kui kähku küll heateod unustatakse!" Luke ohkas teatraalselt. „Kuidas on tolle korraga, kui takistasin vanematel avastada, et mõnuled kooli pesapallikapteniga nende mullivannis? Olite

mõlemad ihualasti. Arvasin, et olen sellega vähemalt paar aastakümmet tänu ära teeninud."

„Jumal, Robert O'Toole ja kuum vann!" Anna nägu selgines. „Olin selle täiesti unustanud."

„Usu, kui isa oleks teid tookord avastanud, oleks see sinu üks eredamaid teismeliseea mälestusi."

Anna itsitas. „Armastus on imelik, kas pole? Tervelt kaks kuud olin sügavalt veendunud, et mu elu on läbi, kui Rob mind abiturientide lõpuballile ei kutsu. Pärast kolledžisse astumist pole ma talle aga kordagi mõelnud."

„Rob oleks sellest kuuldes sügavalt löödud," ütles Luke tõsiselt. „Ta on endast alati palju pidanud."

Anna naeratas nostalgiliselt ja ta pilk muutus kurvaks. „Pagan võtaks, tunnen sinust puudust, Luke. Kas oled kindel, et ei taha Bruno restorani ostmist vähemalt kaaluda?"

Luke surus hetkelise kiusatuse maha. „Tahaksin selle ära osta, Annie, kuid olen juba praegu ajahädas. Anna andeks."

Anna kehitas alistunult õlgu, suutmata täielikult oma pettumust varjata. „Olgu siis. Proovida igatahes tasus."

Luke kummardus laua kohale ja pani käe õe omale. Sellega muutus mehe vaateväli ja ta pilk langes juhuslikult sissepääsu lähedal laua taga istuvale paarile. Mees istus poole seljaga, aga sel ajal, kui Luke vaatas, võttis mees naerdes oma naiskaaslasel õlgade ümbert kinni ja Luke nägi tema nägu profiilis. Mees kuulas hetke kaaslase juttu ja puhkes uuesti naerma. See õrritav, kurgupõhjast tulev hääl oli Luke'ile kummaliselt tuttav.

Luke tardus soolasambaks. Äkki hüppas ta püsti ja jõudis toolist kinni haarata just õigel hetkel, et takistada selle ümberminekut. „Tulen kohe tagasi," ütles ta õele ja kiirustas paarikese poole.